

İbrahim ŞAŞMA
Kısa Öykü Yarışması Üçüncüsü
Rumuz:Ademce

GEYİKLER SUSUZ BUGÜN

Öylece bakıyor boşluğa. Ne görüyor, ne gözüküyor gözlerine bilmiyorum. Başını ne sağa, ne de sola hiçbir yöne çevirmeden öylesine bakıyor boşluğa. Ben, o kadına bakarken yoruldu, o kadın boşluğa bakarken yorulmadı ne hikmetse. Yarım saattir aralıklarla pencereden başımı uzatıyorum dışarı, sokağın uç noktasına evlerine bakıyorum. Hala kızıl güneşin altında oturuyor ve hala put kesilmiş vaziyette boşluğa bakıyor. Gölgede bile kan ter içerisinde kalınan temmuz sıcağındayız. Pişmez mi bu kadın? Yanmaz mı? Güneşle mi ahdi var. Kendisine mi kastı var anlamış değildim. O kadın o sıcağın altında oturdukça ben toprak damlı evimin serinliğinden hicap ediyordum. Ya güneşe çıkıp ben de yanacaktım, ya da o kadını o güneşin altından alacaktım. Aralıklarla geliyorum bu köye. Sekiz on yıl oldu şehre taşınalı. İşim de, aşım da şehirde. Yine de yüreğimi alamıyorum köyümün bu mistik sokaklarından. Her gelişimde baba ocağına, iki gözden ibaret toprak damlı evin içerisine taşıyorum bütün umutlarımı, hüznlerimi kıvançlarımı. Sırtımı yasladığım geyikli halıyı seviyorum en çok. Geyiklerin suya inmesini ve ürkek ürkek bakınmalarını. Nedense su kurudu bugün halıda. Rahime Kadın güneşin altında oturdukça duvar halısındaki suyu bile kuruttu şair gönlüm. Geyikler susuz bugün. Dudaklar çatlak.

Çocukluğumdan hatırlarım Rahime Kadın'ı. Gurbetçiydi. Bir çocuğu, bir de kocası vardı. İki üç senede bir yurda dönerler, bir iki ay sokağımızın köşe başındaki evlerinde kalırlar ve tekrar Avrupa'ya dönerlerdi. O dönemde kadın son derece mülayim, konuşkan, girişken ve bizden birisiydi. Kapılarının önünden her geçişimde, beni görürse şayet, bir Avrupa çikolatası vermeden bırakmazdı. Çocukluğumun en tatlı kapısıydı o kapı. Sonra ne oldu bilmem. Sanki dünya tüm hışmıyla kadının üzerine çökmüştü. Bir ara hiç gelmediler köyümüze. Sonra engelli kızı ile temelli dönüş yaptı yurda kadın. Mahalledeki kadınların, içlerinde annem de dahil hepsinin dilinde Rahime Kadın vardı. Kocasından ayrılmış. Sanki sokağımızı bir sancı tutmuştu. Aslına astarına erilecekti. Akşam üstleri kapı önlerinde yapılan ayaküstü sohbetlerin gündeminde Rahime Kadın vardı

—Ayrılmış mı gı?

—He gı, gocası gatmamış eve, çıkarıvirmiş.

—Essah mı gı. Nörececek şimdi bu gadın bi başına köy yirinde. Bi de çocuğunun.

Her gelen gün ve her geçen yıl Rahime Kadından bir şeyler alıp götürmüştü. O güleç yüzlü kadının yüzündeki tebessümler akıp giden zaman içerisinde silinmiş, yerine nötr bir bakış kalmıştı. Sahi bu kadın tebessüm ederken Anadolu olurdu. Envai çiçekler açardı tebessümünde. Şimdi kum deryasına dönen o yüzde hiçbir şey göremiyor ama çok şey okuyordum. Sekiz on yaşlarında zihinsel engelli bir kız çocuğunun yükünü bile kaldıramayacak duruma gelmişti o dönemde. Mahalleli çocukların maskarası olan o kız çocuğu akşama kadar köy meydanında aç susuz gezerken, bu kadın kızının bu durumuna bile duyarsız kalıyordu. Kesif bir idrar kokusu gelirdi bu çocuk yanımıza gelmeden. İçlerinde ben de dahil hepimiz ayrı bir yöne dağılırdık Nuray yanımıza yaklaşınca. Anam sıkı sıkı tembihlerdi “**bit var guzum onda yaklaşma**” derdi. Çocuktuk, sevgiye sevdalıydık, ama biz Nuray’ı hiç sevmedik. Sevmemiz yasak kılınmıştı. Seversek bitlenecek, seversek o idrar kokusu üzerimize sinecekti. Biz çocukken Nuray’ı düşman bildik ve sınırlarımızdan hiç içeri almadık. Biz çocukken günaha bulaşmıştık. Belki de günaha böyle alışmıştık.

Kadın hala oturuyor kızıl güneş altında. Gelişi güzel bağladığı eşarabının sol yamacından bir tutam saç düşüyor yüzüne. Tenimden yüreğime doğru yürüyor güneş sanki. “**Kalk git kadın içeriye, bu hangi sevdanın yangını kadın, bu hangi derdin dışa vurumu**” diyorum kendi kendime. Keşke bakmaz olaydım. Keşke görmez olaydım ahvalini. Sırtımı şu geyikli halıya dayaya dayaya, rahat rahat otursaydım olmaz mıydı? Ne su sesini duyabiliyorum halıda. Ne de geyiklerin ayak seslerini. Geyikler susuz bugün.

Zaman aleyhine işlemişti Rahime Kadın’ın. O bitli Nuray çocukların kabusu olmaktan çıkmış, ani ölümü ile herkesin yakasından elini çekmişti. Mahalleye sığdıramadığımız Nuray’ı birkaç karış mezara sığdırıp gelmişti üç beş kişi. Artık başımıza bit düşmeyecek, o kötü kokularla müşerref olmayacaktık. Yine başıma bit düştüğünü bilirim, yine de mahallemizin acı acı koktuğunu bilirim Nuray’sız. Meğerse öldürmüyormuş bit, koku sadece burnumuzun direğini sızlatıyormuş. Meğerse sevgiymiş ölen. Rahime Kadın son yıllarda tamamen içine kapanmış, verilen selamı almaz, hatırı sorulur, duymaz olmuştu. Avlu kapısının önünde bir başına otururdu hep. Mahalleli kadınlar şen şakrak kapı önlerinde sohbetlerini yaparken o kendi avlu kapısının önünde bir başına oturuyordu. Son dönemde başında hafif bir titreme de hasıl olmuştu. Artık kimselere ses vermiyor, kimseleri duymuyordu. Ne yerd ne içerdi bu kadın. Bir günü nasıl geçirdi. Kimler vardı kafasının içerisinde. Kimin ellerini tutuyordu kendi iç dünyasında.

Her akşam üzere mahalleli kadınların kapı önlerinde sohbetleri canımı acıtıyordu benim. O kadın o kapının önünde bir başına iken. Çay kaşığının çay bardağına değdiği demde çıkan o tiz sesi duymasın istiyordum o kadın. Ya canı çay isterse. “**Kahkaha seslerimizi duyurma ona ya rabbim**” derdim. Girsin evine de görmesin bizi isterdim. Adı Deli Rahime’ye çıkmıştı artık.

Bakımsızlıktan iki katlı toprak evinin toprak sıvaları nasıl döküldüyse kendisi de o vaziyetteydi. Birisini gam, birisini nem yıkmıştı. Göçer bu ev bu kadının üzerine. Ama ne zaman. Benim de yüreğime kadının ahvali çökmüş, o bilinmez hüznünün enkazı altında kalmıştım. Çocuk yüreğim çok iyi gözlemlemişti. Artık kimsenin umurunda değildi o. Deli Rahime idi sadece. Annem bile **“aman onunla mı uğraşacağım”** derken beni nasıl şaşırtmıştı zamanında. **“Geleni azarlar gidene azarlar, kapısının önünden adam geçirtmez”** derdi. Ama çocukluğumda bana hiç dokunmamıştı ki. Yüzüne bakıp **“Nöğrün Rahime Aba”** demiştim. Gözleri gözlerime değmiş, hiçbir şey dememiş, geri başını yere eğmişti. Bir kaç kez ben şahit olmuşum. Kapısının önünden geçen iki köylü kadının kapısının önünden geçerken konuştuklarına.

—Gafayı yemiş bu. Oturuşa bi bak hele bi.

—Arkamızdan daş filan atmasa bari.

—Aman seslenme zire. Gakıvirir şimdi deli şey.

Zaman bu minvalde akıp gitmişti. Ben büyüdüm, evlendim, çoluk çocuğa karıştım. Sokak eskidi, evler eskidi. Avlumuzun demir kapısı eskidi. Yer eskidi, gök eskidi. Çocuklar bile eskidi. Bir tek Rahime Kadın eskimedi. Derdi, hüznü hep aynı kaldı. Gözlerindeki hüznün aynı, dudaklarındaki beddua aynı. Saçlarındaki ak aynı. Hiç eskimediler. Köye her gelişimde avlu kapısının önünde yere bakar halde gördüm onu. Kimi zaman başını dirseklerine dayadığı kollarının arasına gömdü, kimi zaman ellerini yüzüne sürdü. Anladım dert, kadının ellerini yüzüne sürdüğü yerdü. Acaba hala güneşin altında mıdır? Dudaklarım hangi duayı okudu bilmem ama endişe ve ümit karışımı bir ruh haletinde pencereye yöneliyorum yine. **“Ne olur içeriye girsin rabbim. Ne olur durmasın güneşin altında. Bütün melekelerini yolla da götürsünler onu içeri. Ne olur rabbim gözlerim görmesin onu Yoksa beni bendeki şair öldürecek”**. Başımı uzatıp sokağın ucundaki o köhnemiş toprak eve bakıyorum. Evin avlusunu net olarak görebiliyordum. Kadın aynı yerde aynı konumdaydı. Elimi kolumu nereye koyacağımı bilemiyordum. Yüreğimde kim varsa, Yunus’tur, Mevlana’dır, Pir Sultan’dır, Hacı Bektaş Veli’dir hepsi bir olmuş birlik olmuş gözlerimin içine bakıyorlardı sanki. Ne yapabilirdim ki. Ben bir aciz kuldum. Elim kolum bağılydı bana göre. Ne diyebilirdim, bağırayım da içeri mi girsin. Köy yerine geldiğime geleceğime pişman olmuşum. Keşke görmeseydim. Keşke bakmasaydım. Ki uyandırmasaydım yüreğimdeki melekeleri. Dönüp dönüp geyikli halıya bakıyorum. Geyikler boynunu bükmüş. Sesini duyduğum ırmakların suyu kesilmiş. Geyikler suskun. Ben suskun. Dudaklarım çatlıyor orta yerinden. Kendi kendime konuşuyorum. Geyikler susuz bugün.

—Ne geyiği baba, kim susuz

—Yok, bir şey oğlum,

—Susuz dedin ya, geyik dedin ya

—Şey, şiir yazıyorum oğlum şiir.

Dayanamıyorum. Eski bir terliği ayağıma takıp, sokağın ucundaki o eve doğru yöneliyorum. Alelacele elime geçirdiğim bir şişe soğuk su ve bir dökümlük kalan kolonyayı elime almış gidiyordum Rahime Kadın'a. Yüreğim yerinden çıkacak gibiydi sanki. Ben yüreğime, yüreğimse bana sığmıyordu.

Delidir diyerek yüzüne bakılmayan kadın, aç kapını. Aramıza almadığımız kadın. Dilini, derdini, hüznünü, aşkını, kıvancını bilmediğimiz kadın, aç kapını. Her “Deli Rahime” dediğimizde yüreğine zehirli bir ok saplanan kadın, aç kapını. Birkaç kez işaret parmağımı kıvrırıp nazenin bir şekilde vuruyorum kapısına.

—Rahime Abaaaa

—.....

—Rahime Abaaaaa

—.....

Kapıya her vuruşumda çıldırtan bir sessizlik çıkıyordu karşıma. İşaret parmağında takat kalmamış, elimin ters tarafı ile sokak kapısına vurmaya başlamıştım. Yine aynı sessizlik ve yine duvar olan bir kapı. Bu kez can alıcı gibi vurmaya başlamıştım kapıya. Bir alacaklı gibi. Şakaklarımdan aşağı kayıp gidiyordu terim. Ellerim toz toprak içerisindeydi. Bu kapı açılacaktı bugün. Hiç yapmadığım bir şeydi. Kimden emir aldım, kim icazet vermişti bilmiyorum. Sol omzumla yüklendiğim anda sonuna kadar açılmıştı o köhne kapı. Avlunun ortasında tahta bir iskemlede oturan Rahime Kadın usulca kaldırdı başını kapıya doğru. Gözlerini görebiliyordum. Neydi bu bakışın adı. Kin mi, nefret mi, korku mu? Ona doğru attığım her adımda yüzlerce çizginin arasında kaybolan gözleri bir kat daha açılıyordu. Bir adım daha yaklaştım. Bir adım daha. Dudakları kıpırdar gibi oldu. Çatlamış kurumuş ve mora çalan dudakları titrer gibi oldu. Kalkacak oldu kalkamadı. Konuşmak istedi konuşamadı. Susmak istedi susamadı. Gözüme çarpan yer yerinde zehirli bir iğnenin izlerini görüyordum. Söz ile batan iğneler, yüz ile batan iğneler, sırtımızı dönüp batırdığımız iğneler. Delik deşikti kadın. Hiddetliydi. Öfkeliydi. Cinnet anını yaşayan bir adam gibiydi. Gözlerinden anlıyordum bunu. Göğsü hızlı bir şekilde inip kalkıyordu. Bir adım daha yaklaştım. Bir adım daha. Tam karşımdaydım. Bir adım gözlerinin içerisine bakıyordum. Usulca çömeldim dizlerinden bir adım ötede. Gözlerime baksın istiyordum. Konuşursam anlamazdı. Dinlemezdi. Gözlerimden kayıp gelen bir damla yaşa inansın istiyordum

Aktı geldi hiç üşenmeden. 40 yaşındaydım ve yaşına yetmedik bir çocuğun yüreğiyle ağlıyordum

Nasıl oldu ben de bilemedim o kolonyayı ellerime döküp yüzüne nasıl sürdüğümü. Bir yaraya merhem sürercesine sürüyordum. Her dokunuşumda gök kubbeden bir alkış sesi duyuyordum. Aklım hala almıyordu kadının o kıvrım kıvrım yüzünde ellerimin nasıl gezdiğini. Sol yanağına düşen saçlarını katıyorum eşarbından içeri. Gözlerime bakıyordu sadece. Dudaklarına kurumuş dudaklarına sürdüm su şişesini. Birkaç damlası göğsüne ve kollarına doğru dökülmüştü. O ilk katre kadının dudaklarına düşerken dudaklarım kıpırdıyordu istemsizce. **“Geyikler susuz”** diyordum. **“Geyikler susuz bugün.**